

HOLGER
DRACHMANN

BROGET LØV

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

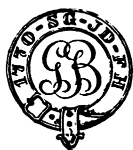
Henrik Herholdt

HOLGER DRACHMANN

1 =

BROGET LØV

DIGTE

KJØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG
FR. BAGGES BOGTRYKKERI
1901

TIL

MIN VEN

VIGGO HØRUP

PRÆLUDIUM

Smaafuglen i Lunden blir tavs,
naar Aftenen falder og Høstnatten stunder —
derpaa man i Skumringen grunder,
om Livet er Guld eller glimrende Snavs?
Hvi avled min Fa'r mig,
hvi fødte min Mo'r mig,
hvi løb jeg grassat langs de vildsomme Stier,
indtil jeg blev gammel og graa? —
den Fugl er vel klogest, som tier.
Men jeg løfter min Luth, og jeg svinger mit Sværd:
endnu er vel Dagen en klingende Sang
og et klirrende Kaardestød værd!

Jeg ler ad det brogede Spil,
med Ridder og Dame, med Svende og Piger;
jeg smiler, naar Bølgerne stiger,
jeg er iblandt Mængden kun En, som ser til —

Om Damen skal skændes,
om Borgen skal brændes,
hvad rager det mig, jeg som sidder paa Bænken
og tømmer min Kande i Ro —?
jeg tømmer og takker for Skænken.
Og saa løfter min Luth jeg og drager mit Sværd:
endnu er vel Dagen en klingende Sang
og et klirrende Kaardestød værd!

Smaafuglen i Lunden fik Røst —
men Næb fik den ogsaa og Kløer og Vinger;
som Falk den i Luften sig svinger,
i Højden faar Sangfuglen Staal om sit Bryst —
Mod Borgen, som knejser,
et Opbud jeg rejser:
fortvivlede Karle langs Veje og Stier,
saa langt som et Hær-Skrig kan naa' —
en Sanger er altid Befrier.
Og han løfter sin Luth, mens han drager sit Sværd,
thi altid er Dagen en klingende Sang
og et klirrende Kaardestød værd!

ROMANTIK I DANMARK

SOLGLØD I SKOVEN

Den sidste Solglød paa de ranke Stammer ......
Hvor er der tyst! —
Bag mig den store Globus stille flammer,
et vildsomt Ildhav i et roligt Bryst,
og langsomt gaar jeg fremad, Fod for Fod,
fra Lyset bort, ind i den dybe Skygge,
hvor tryllebundne Minder bo og bygge ......
ind i den Verden, jeg som Barn forstod,
og hvor jeg drømte mig al Trolddoms Lykke,
fri for den virkelige Verdens Jammer,
dens tunge Kranse og dens dyre Skrammer ...
den sidste Solglød paa de ranke Stammer!

Og jeg forstaar det atter Alt saa nøje ......
Hvor er her tyst! —
Dryader paa min Vej sig sagte bøje
med spinkle Hænder om det fine Bryst;

og hist, hvor Hjærtegræs om Kæret bæver,
de hvide Slør i Elverdans sig hæver,
mens undrende jeg ser — en Arm — en Fod!
I blide Bølger vugges varmt mit Blod,
og Alfer vipper glad paa Kildevoven,
saa fjærnt fra Livets Hæslighed og Jammer ......
o Gud, hvor er det skønt i Aftenskoven
    det sidste Sol-Kys paa de ranke Stammer!

FORAAR I DANMARK

Først et Sus — som om en Verden
skjalv i sine skjulte Fuger:
stærke Vinter-Natte-Lag,
hvor en Kres af blonde Guder,
klædt i Staal og Dyrehuder
— Drikkehorn og lange Drag,
Kærnen frisk, barbarisk Skallen —
vied ind en Valborgsnat
med en Stor-Rus rundt i Hallen.

— Og saa brister Skovens Mos:
Spirer bryder, Stængler skyder,
Skyens Dugg sin Aande gyder
gennem Træets nøgne Krone
og med aabent Barneøje
ler den første Anemone!

Myldrens Myldren — lilla — hvide:
Tusind i en Haandevending,
og Smaafugle la'er sig sig glide
silkeblødt igjennem Luften,
for at kende henrykt Duften,
for at se det aabenbare
Under, som én Nat har skabt.

Alfer! nu til Bøgen rapt!
den maa ikke staa og mule,
der skal laves grønlig-gule
Kræmmerhuses gyldne Tutter
med en Frynse, fin som Tanken,
der kan vække Hjærtebanken
som de Dun, der lysner Smilet
om en kruset Pigemund.

Og det lysner og det lér,
og det kvidrer og det jubler,
medens Bøgene sig kupler
siden-svøbt langs Fjord og Sund;
Dagen er en livsglad Undren,
uden Hensigt, uden Grund:
Aftnen er den store Andagts
billedfyldte Drømmestund.

15

Over bløde Dæmringshøje
    sænkes Dagens klare Skær —
    mægtige Gestalter stiger
        op bag Aftnens sorte Træer:
    som et Fortrav af de Tanker,
    Sommernattens Glød skal forme —
        paa en Grund af Vinter-Storme
            fra de vilde Guders Hær!

JEG ER KUN EN VISEMAGER

Dèr ligger den vide Verden
  med Ære og Rang og Magt,
  med alt, hvad der har saa Mange
    i svære Fristelser bragt;
  jeg ser paa de lokkende Sager —
  og Øjnene til mig jeg tager:
    jeg er kun en Visemager,
    som gaar efter Sange paa Jagt.

Og har jeg et Stof mig fanget,
  jeg slaar ved mit Glas mig ned,
  besynger det alt — kun nødigt
    Moral og Sædelighed;
  og dersom min Mening man vrager,
  min Hat med et Buk jeg tager:
    jeg er kun en Visemager,
    som gør ved Glasset Besked.

Je vel jeg, at Somme mener
den Smag er ikke helt fin
at synge om Vin og Piger —
men Smagen ... ja hver har sin:
jeg finder at Piger er fager
og saa [illegible] Viner mig smager,
saa er jeg en Visemager,
som synger om Piger og Vin.

FARENDE FOLK

De løbende Vande har liden Rast
men stille Slots-Søen staar;
den farende Ridder er kommen hjem
   at se til sin Fædrenegaard.

Taarne og Tinder er sunket i Grus,
saa stille Slots-Søen staar;
den farende Ridder er kommen hjem
   han søger den Kirkegaard.

Thi ingen Tue kan rumme saa mangt,
som den, der er hvælvet her:
han klapper med Glavind paa Gravens Vold
   og hvisker: Min Hjærtenskær!

O kan du mig nævne i Verden det Sted,
hvor værd er at bygge og bo,
og kan du mig vise paa Jorden den Krog,
   hvor farende Folk finder Ro?

Mit Kongedømme laa højt paa Fjæld,
og vid var min Ævne og Magt;
mit Kongedømme blev bragt til Fald —
  jeg selv har det ødelagt.

Dog springer i Skoven den stolte Hjort
og Ulven skærper sin Klo. —
De trætte finder i Jorden Fred,
  de farende Folk ikke Ro.

Den store Dønning i Havet gaar
men Søen i Skoven er smul. —
Nogle skal lægges i fredlyst Grav
  og Nogle paa Stejle og Hjul.

Og om jeg lagdes i fredlyst Grav
med Græstørv over mit Bryst;
min Sang vilde vælte den tunge Tørv,
  jeg sprængte mit Bur med min Røst.

Og om jeg lagdes paa Stejle og Hjul
og bandtes med Strikker fast,
da skreg jeg Hævn over Verden ud,
  saa Stejle og Strikker brast.

Farvel min elskede Hjærtenskær,
Gud give Dig Hvilen sød!
For mig er der intet blivende Sted
  ej Hvile i Liv eller Død.

PAA UDVANDRERSKIBET

Stille de sad paa Damperens Dæk:
der var Alvor over de rolige Træk.

Henover Atlanterhavsvoven de gled,
og Havet mørkned, da Sol gik ned.

En Trækfugl-Skare, en Udflyver-Flok;
hver tænkte paa Sit — det var broget nok.

En undertrykt Taare i Øjet blinked:
Hjemmet var svundet, men Fremtiden vinked.

Den listende Tvivl, den krybende Kummer,
de skulde vel veksles i Dollar-Summer!

Og se, over Voverne Stormsvalen gled,
hvis Hjemsted og Rede sletingen véd.

Og Røgen stod sort over Skorstenens Rand:
fjærnt til Maalet, og langt fra Land!

Dér sad de stille paa Damperens Dæk,
og Natten faldt over de blege Træk. — —

Da lød der en Sang. Den var simpel nok —
dog lytted hele den brogede Flok.

Da skinned de Øjne, da smiled de Kinder —
og Horisonten blev lys af Minder. — —

Den Sang er saa dyb som Atlantens Salt,
har Bud fra det Bedste og Trøst for Alt.

Den rækker saa langt som Erindringen rummer,
kan aldrig veksles i Dollar-Summer —

Vil aldrig sin Magt over Sindet forlise:
og det er den nordiske Folkevise!

DET GAMLE KRISTIANSHAVN

Solen skinner paa Kristianshavn,
 paa alle de røde Tage,
paa alle de „Pladser“ fra Arilds Tid,
 som endnu findes tilbage.

Da dufter det ... o, jeg skulde vel le,
 men Vemod er blandet deri:
der dufter fra Værfter, fra Vold og Kanal
 en forunderlig Poesi.

Paa Kristianshavn, med den grønne Vold,
 en skælvende Foraarssol skinner,
paa Udsigten ud over Kallebodstrand —
 paa alle Barndommens Minder.

Paa Knippels- og Lange- og Snurre-Bro,
 paa alle de Folk, som gaar der,
paa „Jødens Bule“ — som man rev ned —
 og paa Børnehuset, som staar der.

Halvt hollandsk lever den lille By
    — fra Stor-Staden skilt ved en Strøm
saa bred som Langebroen er lang —
    sit Liv i en Fortids Drøm.

Patricier-Husene drømmende staar —
    ja dengang var Pladserne fulde
af vimplede Skuder, med himmelhøj Rig,
    som rundt om Jordkloden skulde.

Men Smaamanden, han som i Kælderen bor,
    hvor sjeldent en Solstribe skinner,
han tærer med særlig Trofasthed paa
    de gamle og kære Minder. —

Solen skinner paa Kristianshavn.
    paa alle de røde Tage …
langt derfra kan man ønske sig
    i den trange Kælder tilbage.

Ja den, som er faret Halvkuglen rundt,
    med Bagage af Længsler og Minder,
kan synes, at Danmark er saadan en Kælder -
    hvori en Sol-Stribe skinner.

TIL EMIL POULSEN

Den faar Gudernes
Vrede at føle,
som sejrrig sig hævded
og højt stod i Gunst;
mageligt Liv
giver Sinkerne Sundhed,
men Lavrbær og Lidelser
følger med Kunst!

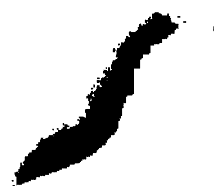
Saa vend da dit noble
Blik, med den klare
Skælm i hver Øjekrog,
Ven, mod din Ven!
Lykkeligt Samvær
i brydende Tider
gav os vor Rang
iblandt stræbende Mænd.

I lysende Afteners
    tusinde Møder
    mandig-skønt straaled
        dit Snille for Rampen;
    naar Ham du skifted,
    som Kunsten det byder,
    din Sjæl blev u-blandet:
        en Prins af Blodet;

I Nætter, som straaled
    af Ungdom og Livsmod,
    mens Ord-Legen sused
        om Bægret det blanke —
    naar Hoben da hvisked:
    nu har vi ham n e d e —
    da lyste dit Smil
        som en højbaaren Tanke!

D e n faar Gudernes
    Vrede at føle,
    som sejrrig sig hævded
        og højt stod i Gunst;
    mageligt Liv
    giver Sinkerne Sundhed,
    men Lavrbær og Lidelser
        følger med Kunst!

Jeg ønsker Dig Sundhed
— som selv jeg den ønsker,
som begge vi kunde,
ved Zeus, gøre Brug af!
Forøvrigt jeg ønsker,
Dig intet i Verden:
Du Ridder, som staar dér,
med u-plettet Skjold.

Foraar — Musik — ugribelig for Haanden,
usynlig, men med Farvens skære Flimren
i sarte Former og i blide Omrids:
en flygtig Drøm — og dog, hvor fast, hvor stærk!
O Drømme, Kunstens Liv og Kunstner-Værk,
bring Foraarsbud til dem, som ængstlig venter,
gør modne dem, som Sejrens Løn sig henter,
gør livs-glad Slægten, som i Skyggen strider:
spred dine Bølger ud til alle Sider,
at Pigens Kind blir rød og Mandens brun —
hvælv over Livet Himlens blaa Paulun,
og dæmp den bitre Nød, de bange Smærter!
Musik! — kryst Menneskene til dit Bryst
og føl til Tak de varme, varme Hjærter.

MINE TORNE DEM GEMMER JEG

Mine Torne dem gemmer jeg hos mig selv,
men paa Roser min Sang skal træde:
  dem strør jeg ud under Himlens Hvælv,
  at bringe blomstrende Glæde. —

Og mærker Du stundom et lidet Sting,
naar af Rosernes Kalk Du har drukket:
  drik Duften, og lad blot som ingenting —
  det er *mig*, som Tornen har stukket.

ATTER I NORGE

ATTER I NORGE —

Jeg kender atter dette Sus i Luften
— en Elv, der jubler under sagte Graad —
og atter suger ind jeg Harpiksduften
fra Skovens Træ og Stuens Husgeraad;
jeg klatrer atter op ad Tankestiger,
der støttes mod den stejle Fjældemur,
og atter favner jeg en vild Natur
— og favned gerne alle Sæterpiger;
løssluppen som en Fugl paa spændte Vinger
jeg skyder — Gud ha' Lov — den gamle Ham,
og atter synger jeg saa Væggen klinger,
mens alle Asgaardsrejsens Bjælder ringer —
og atter drikker jeg den norske Dram!

Lad mig kun tømme den, trods Hovedrysten
af Læger, Venner og kanske Veninde:
den, som med Styrken atter ligger inde,
var det i Tanker blot, maa øve den;

jeg sætter atter Kurs mod Klippekysten
med Ønsker om at kunne kløve den;
ung er jeg atter — kend det her paa Røsten:
kom, stolte Norge, lad os prøve den!

I Kappestrid med Dig, dit Hav, dit Fjæld,
dit tusindaarigt gamle Saga-Rige,
dit Trold-Tøj langs det stride Fossevæld,
jeg lader, selv en Trold, min Røst opstige!
Det blir en Hymne, hvortil Du gav Navn,
en Svingkraft, hvortil Du har laant mig Fjæder;
smykt staar mit Kvad i dine Højtidsklæder,
jeg ser tilbage mig foruden Savn,
ung blev jeg, da mod Nord blev vendt min Stavn:
det er Din Sang, som synges til Din Hæder!

Thi saa' jeg ogsaa meget saart og sygt,
som strider Striden i de trange Dale:
Du staar paa stærke Bjælkestøtter bygt,
en Odelsbonde paa sin høje Svale.
Du skal ej trække Reb med Herremænd
i daglig Dyst om Lov og Ret i Landet,
din Akselbredde og din slanke Lænd
fik spændt de Herrer længst udover Vandet;
og paastaar man, at der er Godtfolk end

— næst Væggen — som til sligt et Spændtag trænger,
saa paastaar Du, at Dine stoute Mænd
vel véd, hvor Bilen paa sin Væg-Plads hænger:
Din Kraft er u-brudt end, om ej u-nyttet,
med Et dit brede Smil kan skyde Ham
og vise, Viking-Bonden er ej flyttet
fra Norge — derpaa kan Du ta' en Dram!

Drik da Din Dram — og spørg ej først om Lov
hos Samlags-Folk og Afholdsprædikanter:
end sveder Safter i Din Fyrre-Skov,
end fylker Ungdom sig med frie Fanter;
og har Din Ungdom lært af os mod Sønder
lidt Hovedhængeri, lidt Blegnæbs-Sprog:
stram den, o Norge, op, før den begynder
at prente Sproget i hver nybagt Bog.
Hvo der, som Du, har slige Fjælde-Vidder
til Tumleplads for hver en fyrig Trang,
behøver ej at trækkes med det Gnidder,
der gør os Kunstens Vej — lidt lovlig lang.
Hvo der kan ha' de Særkeærmer hvide,
som dine Jenters, om sin brune Hals,
bør ikke la' sin Musa gaa tilfals
for i det bittre Æble surt at bide.
End straaler ud fra dine Mestres Værker
den stærke Glans — og skal den skyde Ham,

saa lad den opstaa ung i nye Mærker:
  derpaa, o Norge, drikker vi en Dram!

Tag Skaalen; den er din, med Ret, med Hæder;
  tag den fra En, hvis Ønsker kun er ét:
  at kunne slide slige Højtidsklæder
  til daglig Brug med Smilet sundt og bredt!
  at kunne evig ung som Fjældets Tinde,
  hvor mos-graat end dets gamle Væg er klædt,
  Naturens Stor-Ro med den Rus forbinde,
  hvori hvert Kunstnerliv er lovligt stædt!
  Og har vi klavret højt ad Ønskets Stige
  og givet os lidt for pathetisk hen:
  nuvel, dernede lyder Dølens Gige,
  den skal vel nok faa bragt os ned igjen!
  Det er „Naturspil", denne Leg i Stuen;
  i megen Røg og mindre Renlighed
  der tramper Gut og Jente omkring Gruen,
  og Dansen gaar i deres Ansigts Sved.
  Den Dans, den Leg, den Lugt, den Alvorsmine,
  som for et heldigt „Stev" kan skifte Ham! ...
  Nej, jeg er blandt Naturfolk — Død og Pine:
    Skaal, gamle Norge, i din egen Dram!

FJÆLD-LUFT

Hovedpiners Ring om Panden
fra Evropas Storstadsluft —
nej, for Fanden:
Fosse-Dur og Furu-Duft;
storme Jotunhejmens Tinder
i et Overmaal af Kræfter,
skaale med Vorherre selv,
slænge Bægret i en Elv,
og paa Ho'det ned derefter.

Stille! læg din Sølv-Sordine
paa de altfor spændte Strenge;
over Fjældemurens Flænge
glimter Maane-Nyet lyst:
som en Tempelild, der tændtes
i en Højhed fjærn og stille,
dér hvor Evighedens Kilde

svaler Mærket, som indbrændtes
i et voldsomt Sangerbryst.

O, jeg stod en Kvæld deroppe,
hvor den store Stilhed raader,
stirrende mod hvide Gaader:
Tinder klædt i sølvblaa Sne;
Solen sank, og Skyggen strakte
sine bløde Kvindearme
skærmende mod Dagens Varme,
mens et Kildespring mig rakte
Læskning imod Tørstens Ve.

Vift mig, Kvældens Brise, Panden
sval i Højfjældsverdnens Luft —
saa til Randen
Bægret fyld med Vinens Duft:
Elve suser, Fosser bruser,
Bjærgets Barm sin Spændkraft maaler,
Lien smiler jomfrufin —
det er Norges gamle Vin
skænkt for mig i nye Skaaler!

NORSK DIVAN

Vi sidder her, helt østerlandsk,
to ved Divanens Bord:
fra Væggen Smyrna-Tæpper ned,
en Lampe i en Snor;
blødt svømmer Lampe-Skæret ind
i Talens Hvisk og Tisk ...
tys, jeg er ingen Tyrk, *madame*,
skøndt De er Odalisk!

Man siger jo, Poeten
helt let henrives skal:
at fænges, som at fange,
er et profetisk Kald,
og navnlig, hvis Profeten da
fik sig en liden Pisk ...
dog, jeg er ingen Tyrk, *madame*,
skøndt De er Odalisk!

Jeg tilstaar, dette Smilehul
    i Kinden rosenrød:
det er som Mandel-Kærnen lagt
    i Naadens Skue-Brød —
som Sukkertøj, der frister Børn
    henover Bager-Disk ...
stop, jeg er ingen Tyrk, ***madame,***
    skøndt De er Odalisk!

Og denne Barm, der hvælver sig
    saa fuld i Form at sé
som nogen Kuppelhvælving paa
    Sophias Pragt-Moskee —
sæt, at som Tempel-Røver man
    greb mig paa Gærning frisk ...
ak, jeg er ingen Tyrk, ***madame,***
    skøndt De er Odalisk!

Jeg har — jeg har en Helligdom,
    ad den vil De vel le
med Deres Fløjelsøjne
    godlidende at se;
aa, de er Pokker ... Kvinden blev
    mod Kvinde altid bidsk ...
jeg har en Kæreste, ***madame,***
    hun er min Odalisk.

Jeg tilstaar, jeg er bleven graa
mens Tiden drev sit Spil,
og — komisk nok — ret trofast
tro De saa, hvad De vil!
Jeg rutted fordum med min Tro,
nu er jeg bleven grisk …
jeg var engang en Tyrk, *madame*,
De er en Odalisk!

VED HØJFJÆLDET

Stolt rager Du op,
med kronet Hoved mod Solens Brand
Du ligner saavist en hjælmklædt Mand
med Furer og Arr i din Side:
men hvad en Menneskesjæl kan lide
    uden at gaa itu —
    stolteste Du,
det kan ej din Sten-Sjæl vide!

HENRIK IBSEN

Det er Dødvands-Tid —
men Stormen har været,
og Stormen vil komme:
Du er dens Profet!
Ingen, som Du, har i Sjæls-Dybden set
— mens Nerverne slides,
mens Hænderne vrides,
mens øverst der nydes og nederst der lides
Mester! Du staar der saa rolig ved Masten,
Livs-Skibet driver i Dønningens Dal,
og Du noterer i Skibets Journal:
Hundevagt — sejler med Liget i Lasten!

Sønderrevet
som Seklet, der skrider
med Slægters Forbandelse
nu mod sit Slut —
og fast sammentømret,

en herdbred Høvding,
hvis Stor-Ry øges
Minut for Minut:
saaledes staar Du,
den ensomme Stærke,
gaadefuld — graa som det Hav, du befarer,
en Dommer, en Læge, en myndig Advarer,
uendelig Kunnen, uendelig Viden —
og dybest inde
fortvivlet som Tiden.

De bringer Dig Virak og Hyldest og Gaver,
hvad skal jeg give —
Du har det jo alt!
Men ind i din Billed-Skats mylrende Mængde
jeg griber ved Haand en tungsindig Gestalt.

Det er Manden, hvem Snobberne
kaldte „forfalden“,
skøndt Mærket han bærer
som Konge-Skjalden —
med Fingerspidserne
ud gennem Handsken
— med Forbilled baade hos Norsken og Dansken:
ham griber ved Haand jeg,
ham elsker jeg, Mester!
Thi lyst gennem Mørket sit Øje han fæster

mod Fremtidens Fyr, som bag Taagerne anes,
han véd, at der banes
for Slægten en Vej —
han „prikker den af“,
men han vandrer den ej.

En skibbruden Mand — og dog styrer han Skuden,
en Drømmer og Helt — som i „Verden“ gik under,
hans luvslidte Frakke er Knapper foruden —
hans Smil er et Barns, som paa Eventyr grunder,
mens skiden-graa Lykken bag Platheder gemmes,
et Eventyr ser han i Livs-Dagens Gang,
hans Skepsis som Visdommens Sandhed fornemmes,
hans Tanker er Sværd, men hans Tale er Sang. —

De bringer Dig Hyldest i fremstrakte Hænder —
de dækker Dig Disken saa bugnende fuld:
o Mester! en Taare paa Kinden mig brænder —
min Harpe blev tavs i sit tonende Guld.
De ofrer Dig Gaver — Du har det jo alt!
min Tak for den ene, den stolte Gestalt!

HØJFJÆLD

Ved Højfjælds-Kampen, hvor Klippen knejser,
som om den for en Konge stod paa Vagt,
hvor Glæden dvæler, mens Sorgen rejser
paa Brisens Bølger bort i Danse-Takt:
dér kan man samle, dér kan man sigte,
  hvad Livet gav, og give det igen
med Smil i Sjælen i Form af Digte
  for alle glade, sunde Sjæle hen.

Her flygter Grænsen, mens Maalet bliver:
bag Vidden ses et Drømmeland at le,
og Hjærtet svulmer og Haanden skriver
med Gylden-Pen et Kvad i sølvblaa Sne;
og Morgnen straaler og Kvælden rødmer,
  og Natten slutter Dagen i sin Favn
og aander ud al den Fryd, som sødmer
  Erindrings-Drikken med det stolte Navn.

Erindrings-Vinen, min Ungdoms Drue:
Du gløder endnu lige sund og sød,
med Tørstens Læsken, med Længslens Lue,
som da Du først Dig for min Læbe bød;
og endnu funkler paa Bordet Kummen,
  af Guld og Kobbers Blanding bravt legért,
og Vinen syder med Elvens Skummen
  i Skaalen, buget, billed-ciselért.

Dér grov min Mejsel i Fletnings-Bugter
et Løvværks Vildnis ud, et underbart,
og Nordens Blomster og Sydens Frugter
med Dyr og Halv-Dyr parred sig bisart;
der var et Virvar, der blev en Gæring,
  en Vildskab tidt iblandt de vilde Skud:
til Gengæld var der ej Spor af Tæring —
  her havde Død og Doktor intet Bud.

Centaurer tumled sig over Sletten
og pisked Flanken med den stærke Svans,
mens Alfer rørte sig knapt af Pletten,
mens blomster-svaj de tren i Brisens Dans;
de kaade Fauner, de spidsed Munden,
  og kløed Bagen ved det Syn, de saa —
hvor kysk, urørlig i Søvn paa Bunden
  Vandliljen lig en hvid Undine laa.

Undine, hvide, med Smil bag Øjet,
hvori min Længsel drømmer kysk og ren —
Du var mig Fred, naar der mest blev støjet,
naar Faunen kaadest sprang paa Bukkeben:
jeg kender Livet i alle Bugter,
  jeg elsker alt dets Jag, dets Op og Ned,
men skal jeg plukke min Digtnings Frugter —
  Vandliljen skænker jeg min Kærlighed.

Endnu kan jeg af mit Hjærte hade
— ungt, stærkt — den Hob, som træder Sjælen ned,
men daarligt kan jeg i Digtning lade
mit Mismod løs Løb i al dets Voldsomhed:
grant ser jeg Livs-Nøden, Kampen, Kvalen,
  jeg kunde, o ja, male Graat-i-Graat,
men dem om det, de som dyrker Dalen —
  jeg bor paa Højfjældsvidden, i et Slot.

Ved Højfjælds-Kampen, hvor Klippen knejser,
som om den for en Konge stod paa Vagt,
hvor Glæden dvæler, mens Sorgen rejser
paa Brisens Bølger bort i Danse-Takt:
dér kan man samle, dér kan man sigte,
  hvad Livet gav, og give det igen
med Smil i Sjælen i Form af Digte
  for alle glade, sunde Sjæle hen.

GALGE-VISER

COMMUNE NAUFRAGIUM

Et stort Skib er gaaet under;

stormslaget drev det mod Klipperne,
    knustes og sank.
Nu bræmmer Vragstykker tusindvis Stranden.

Dér ligger de, filtrede ind i hinanden;
vredne og vendte, brækkede, bøjede,
slidte ved Brændingens Rullen og Rullen,
runstne og revnede, spaltede, splintrede;
nogle med Naglerne opefter
— ret som om Fingrene famlende greb imod Hjælp;
andre med Hovedet nedefter
— trætte og sløvede, Kræfterne udtømt af Striden.

Vragstykker: tusindvis bræmmer de milevidt Stran-
den,

spredt i Forvirring — men kædet ved Ulykken tæt
til hinanden.
Usle og lurvede Stykker —
Stakler, som knap nok fandt Naade paa Klude-
Krams Karren;
fine og fornemme Stykker
— skabt til at tjene for Millionær-Passagerer,
Stormænd og Fyrster;
Stumper Mahogni, og Rammer til pragtfulde Spejle,
lueforgyldte, og Levninger af Palisander,
prunkende Møbler — itu — og af dejlige Senge
de Rester,
som havde vugget — kanske — mangt et Par
under sødelig Slummer.

Vrag-Dele — hultertilbulter — de tarveligst tænkbare
Ting, som dog tæller blandt Livets Behov,
og det snilrigste Kunstværk:
Rester af Skodder og Skabe og Skibs-Kronometre,
Toppen af Masten, hvor Vimplen hensmælder for
Vejret,
Kedlen i Dybet, hvor Fyrbøder-Trællen, den arme,
brændes til Aske — før Støvet blir koldt i Havet:
hundred- nej tusindvis laa de dér, tæt ved hinanden,
Ulykkesfæller langs Stranden —
ingen Blufærdighed skjulte

Natpotte-Hanken og Spyttebaks-Laaget,
Bunden af Skroget,
og Douchbads-Patent-Apparatet,
det, som saa mangen en Dejligheds Hud havde
svalet.

Alt var af Hvirvlen
i Dybet malet;
saa blev det frem
af Strøm-Suget halet;
og dengang Dagningen tændte sin sparsomme Lue,
ret som et vildsomt *la morgue* var Stranden at skue.

Og midt i det blege Gry,
midt mellem Søvn og Vaagen,
begynder de at bølge
op og ned, op og ned,
baarne af Dønningen.
Se dog! nej se dér ......
et Hoved løftes,
en Arm rører sig,
en Haand strækkes frem med Besvær
Over Havet en jærnhaard
Herre befaler;
det tier —
men de tusinde Vrag Dele taler:

Er vi ikke Søskende
i det fælles Skibbrud?
Hvor er Forskellen nu,
da Alt gik itu?
Lad os klinke med hinandens Stumper —
Skaal, Du store *la morgue!*

DJÆVLE-ØEN

Han er domfældt, forhaanet, besudlet, degraderet —
Slam-Bølgen steg i Ophidselses-Søen:
den „jødiske“ Kaptejn blev infamt deporteret,
og Spyttet fulgte efter ham derover paa Øen;
hver Hædersmand, hvis Sjæl er saa ren som hans
Skjorte,
hver Slyngel, som blev kristnet af Præst og Notar,
Alle rakte Tunge og Ansigter skar —
og saa gemte man „Spionen“ bag de døds-tavse
Porte.

Hvorfor har Pressen valgt denne Grædekone-Mine?
— i Fjor var det en Kristen, i Aar er det en Jøde —
Kulturen har dog skabt denne Helveds-Maskine,
den staaende Hær, som vil lægge Verden øde.
Dreyfus vil sikkert nok blive friet for de Kvaler,
som gør ham til en Martyr — en Martyr for i Dag:

men i Morgen er det atter den selvsamme Sag —
hver Sten i Fængselsmuren om den mørke Saga
taler.

Paa „Djævle-Øen“ sidder vi — med Nøden til Pude,
med Kulden til Dyne, helt op under Hage;
og Havet, det vilde, som vælter derude,
det maner os til Flugt — som vi ikke kan tage:
de passer Alle paa os, Kaptejner, Generaler,
Ministre og Præster, Profos, Politi,
selv Indre Mission med sit Sang-Kompagni —
paa det „menige“ Folk, som Gildet betaler.

De lér, imens vi lider — de snakker højt om „Æren“,
som kunde den forpagtes af de Faa mod de Flere;
og taler de om Frelse, saa mener de „Hæren“ —
Horderne, som øves i at gaa og massakrere.
En Hvirveldans, det Hele — og knægtet, foragtet,
i Støvet ligger Folket for et Fængsels-Geni,
som dyrker Gud med Salmer og Børs-Jobberi:
en Djævle-Ø, vort Liv — dertil har Kulturen
bragt det!

BRAAVALLA-BRÆNDING.

Og der var min brave Fiskermand Will,
    han bragte Avisen omkring,
der stod det at læse med [illegible] Ord,
at Frankrig var slemt — og med Argumenter [illegible],
    at endt var det Fjælebods-Spil,
at Publikum gyste og Gøglerne [illegible],
at Præsternes Presse for „Heltene" [illegible],
    de Helte, der løb fra Sedan ...
Aa, glimrende Farce, hvor Sort bliver Hvidt,
hvor Dumheden holder med Lavheden Trit,
og Dommerne kysser Hr. Hanswurst i Halen
    og synker for Kaarden i Knæ! —
        Hal Skøderne, Will,
        nu luver vi til:
    der er Braavalla-Brænding i Læ!

Dit ærlige Hjærte, min Fiskermand Will,
maa krympes ved Frankrigs Forfald:
men Livet, min Gut, bag den ormædte Skal,
har modnet det Fængstof, hvis drønende Knald
Er Slut-Sats paa Tids-Farcens Spil.
Ej Frankrig alene, men Verden blev gammel
og bunked' tilhobe en Samling af Skrammel
med „Gud“ og med „Fanen“ i Top ...
En tomhjærnet Harlekin svinger sin Brix,
en skørteklædt Præst gør for Alteret Kniks,
og under en Syndflod af Skriftbud og Lovbud
gaar Folke-Forstanden i Knæ ...
Men hører Du, Will
— hal Skøderne til —
der er Braavalla-Brænding i Læ!

Der venter, Du vejrbidte Fiskermand Will,
en Dom bag hver Dommer paa Jord;
nu synes det Dødvand — men mærk Dig mit Ord:
fra Dybet en rullende Brænding, der gror,
naar „Æren“ er helt sat paa Spil.
I Folkehavs-Dybden er ikke blot Fanden,
nej, Gud er paa Spil — og med Rynker i Panden
han indvarsler Verdens Sedan ...
da blegner bag Sminken den gustne Prælat,
Salon-Generalen og Knejpens Soldat:

et Ragnarok stunder — hvor Retfærd skal sejre
og omjuble Frelserens Knæ!
Ja, Fiskermand Wiil,
jeg sværger Dig til:
der er Braavalla-Brænding i Læ!

EVROPAS GAMLE KOKETTE

Nu ebber det sygnende Sekel mod Slut
med Sminke om Kindernes Rynker,
dets Rygrad er mor og dets Nerver kaput —
det har sig for meget af Middagen budt,
og mod Kvælden det gisper og klynker;
forgæves for al denne klægede Dejg
det søger Ventriklen at lette:
og dog er hun stærk — aa, uendelig sejg,
den sygnende gamle Kokette!

Hun næredes op med det ædleste Blod
af Sværmere og Sansculotter,
hun fraadsed af Safternes Overflod,
og derfor — til Tak fordi Spasen var god —
sine Yndigheder hun blotter:
og Sværmeren sværmer den Dag end idag,
gaar ej med en „Dame“ i Rette,

men lægger sit Hoved, som selv-given Sag,
for Fod af den gamle Kokette.

Saa leger med Alt hun — en frygtelig Leg
i smagløse Stuer og Sale:
hun byder til Gilde, paa Fisk og paa Steg,
men Festen er dog saa forunderlig bleg —
og Gildet maa Smaafolk betale:
dérudenfor maaber de „navnløse“ Smaa,
paa Retternes Tal kan de gætte:
men faa sig en Bid? — nej, hun mager det saa,
at selv hun faar Alt, den Kokette!

Hun holder Kontor — og hun løbes paa Dør
af Fættere, Onkler og Tanter,
man knirker og lirker, indtil hun blir „mør“,
men fortrinsvis gi'r hun dog Præster Gehør,
de flittigste blandt Supplikanter;
med Himlen hun lever i skøn Harmoni,
hvert Kald kan hun nemlig besætte
og har derfor — naa! sin Samvittighed fri,
den snedige gamle Kokette.

Der danses om hende den vildeste Dans
af Stræbere, Snobber m. m. —
der kysses paa Pote, der logres med Svans,
men Stridsmagten, baade tillands og tilvands,

den vil hun dog helst protegere:
det kunde jo hænd's, at de navnløse Smaa
en Dag gik med Damen i Rette:
saa har hun sin Hær, som skal vide at slaa,
et Slag for den gamle Kokette!

Ja, slaa kun et Slag! Men der kommer en Tid,
hvor Seklet er træt af at ebbe,
hvor Floden ta'r Fart i den standende Strid —
da blir hun om Kinden saa kridende hvid,
og Sminken — den hjælper vel næppe:
da er hendes Rænker og Kunstgreb forbi,
da faar man paa Døren vel sætte
Evropas regerende Bourgeoisie —
den hæslige gamle Kokette!

VÆ VICTIS!

Atter et Slagskib med Staal-Væddersnablen
svajende, „indviet“, op for sin Bøje,
atter en Krigs-Kolos løbet af Stablen
    — ære være Gud i det Høje!
Atter Velsignelsens flommede Ord,
atter af Prinser og Præster et Kor,
    takkende Himlen for denne Syv-Satan …
og atter, ak, atter de Smaa og de Svage,
der hæver den sjæls-sønderrivende Klage
    mod Krigens forbandede Jern-Leviathan!

Og hvor de er stolte og blussende glade
og fede og fromme, de Mænd og de Kvinder,
som højt over Mængden paa Værftets Estrade
    ved Daaben en Lediggangs-Livsvækker finder.
Hvor takker de Gud over Vinglassets Rand,
— og skotter derned til det mudrede Vand,

hvis Flade er Spejlet for Kul-Taageskyen:
hvor elsker de just disse slam-fyldte Strømme,
der skyller — langt over de dristigste Drømme —
o Thames, dit Guld ind til Stor-Kræmmer-
byen!

Men lavest ved Floden, med sodede Kinder
staar Arbejder-Flokken, som smeded Kolossen,
og nederst et Myldr af Børn og af Kvinder,
som bryder sig Pokker om Afspærrings-Trossen.
Hvor er de dog glade: ti Vintren er endt
og Manglen og Nøden — og Penge blev tjent
ved „Albion", den, som just nu gaar af
Stablen;
i fineste Puds, i de Stumper, de har,
de jubler og vifter — og saa er man klar:
dér kommer Kolossen med Staal-Vædder-
snablen!

Den dypper sin Snude, Kolossen, i Vandet:
dér ligger den, jærn-kold, mens Skuddene knalder,
en Dæmon for Fjenden — en Dæmon for Landet,
hvis Fattigdom vokser, mens Guld-Strømmen
falder.
Dog, Flaget er oppe! og Kjæmpen er stor,
og Første-Rangs Værk er hver Nagle ombord,
Maskiner og Alt i den pansrede Satan ...

og hvidt om de staal-hvide Bouge det syder,
mens ud fra Kanonportens Strube det lyder:
Væ victis! Afvejen for Leviathan! —

Da stiger fra Floden, fra Børn og fra Kvinder,
et Rædslernes Raab, medens Boug-Bølgen skummer —
og Bølgen, som aldrig i Skranker sig finder,
sin Klo over Mængden langs Flodbredden krummer.
Fortvivlelsens Kamp i det slam-sorte Dyb —
et Menneske-Kaos af druknende Kryb,
de lidende Stakler — de Smaa og de Svage:
og „Trøsten“ — paa Lidelsens ældgamle Jord
er dette bevingede staal-haarde Ord:
Væ victis — for dem, der er blevet tilbage!

RUS OG KRIG

„Afhold og Fred" — hvor drøveligt et Ord,
Spidsborger-Løsnet under Degne-Kappe.
Rus maa der til — her paa Guds grønne Jord,
om den skal vorde Himmeriges Trappe!
Vorherre var i Rus, dengang han skabte
sit skønne Paradis for Mand og Kvinde,
det Paradis, som Menneskene tabte,
dengang „Moralen" kom og Dyden gik —
Dyden, som ingen gensaa' nogensinde.

Og „Fred"? Et klangfuldt Klemt paa Valgtribuner,
et fattigt Fif, hvorved man selv sig narrer.
Værsgod! trut løs i Bedemands-Basuner,
men glem ej, at det kolde blanke Staal
gør Hjertet ædelt, mens det Brystet arrer. —
Er det „at spare Livet" Livets Maal,
saa lad os alle trøstigt vegetere —

sluk Sjælens Ild, bliv Munk og tag Tonsuren:
    lad os gaa konsekvent i m o d Naturen
      idet vi la'er det „stærke" Køn kastrere!

Nej, R u s o g K r i g! — saasandt som Lidenskaben
    er Alfa og Omega her paa Jorden
trods Bønnebogen, ja trods Videnskaben,
    der holder paa de stærke Drifter Orden
      og klækker kunstig Børne-Yngel ud.
Naar Manden først er bleven h e l t en Klud,
og Kvinden ser i Kluden „Idealet",
    saa kan de Freds-Apostler jubilere —
saa er vi fri for hver en Slags Forskrækkelse,
saa eksisterer Mord og Brand ej mere,
    men vi kan rolig dø paa Hospitalet
af Kræft og Alderdom og anden Svækkelse.

Krig er „Forbandelsen" — det véd vi alle:
    f o r d i den bliver ført af Dynastier,
som for „uroligt Blod" sig klogt befrier,
som, selv ***in salvo***, lader Fanen hejse
    og ser med Sindsro Hundredtusind dejse,
      ja kanske hele Landets Ungdom falde!
Men Krig er o g s a a de Revolutioner,
    der skaffer Frihed og afskaffer Troner:
Krig er det varme, dyre Hjerteblod,
hvori en Folkestammes Liv slaar Rod,

hvorfra der spirer Aandens stolte Sejer —
alt, alt det Beste, Menneskene ejer!

Og „Rus“? Et Skræmme-Ord for svage Sjæle,
for dem, der „drak“ — og som paany vil drikke,
naar Bussemænd og Maren-Ammer ikke
med Riset gaar parat bag deres Hæle.
Skal Vinen da i Gabestokken staa —
skal Dyds-Dragoner stedse passe paa,
om Værtshusdøren blir paa Timen lukket —
fordi Dragonen mulig selv har drukket,
hvad en Apostel ikke bør og maa?
Aa, Hykleriet har de hundred Masker
at skjule Kødets Skrøbelighed bag —
men om man knuste alle Verdens Flasker,
blev Afholds-Sagen ej en „hellig“ Sag.

„Rus“ — siger Byron — „er af Jorde-Livet
det Bedste!“ Han har Ret den stolte Britte:
Rusen blev os som Modvægts-Gave givet
mod al den sørgelige Usseldom,
som fra et helt forarmet Samfund kom,
hvis Lov og Ret er snart til Pjalter slidte.
Og naar en skønne Dag ud af vor Midte
en Mand staar frem, der slaar sin Tid i Synet,
fordi han er beruset af den Lykke

at turde gaa og staa foruden Krykke —
da vil det glimte fra hans klare Pande
som fra en Jupiter, der tumler Lynet,
mens han indblæser Menneskene „Aand“ —
og da vil frie Mænd og Kvinder sande,
idet de sprænger Lav- og Dumheds Baand,
at forat bygge Fremtids Verden op
og plante Fredens Banner paa dens Top,
maa Krig og Rus gaa forud — Haand i
Haand!

AQVA VITÆ

Jeg var saa ked af at leve mer',
— hu ha, leve mer:
for jeg sejled i Modvind og Mojvind og sløj Vind
— nej Tak for mig!
Med Mandfolk og med Kvindfolk jeg naaed ligevidt,
der var kun Et, som trøsted mig, det var Akvavit —
Gud signe Dig, du ædelige Brændevin!

Saa grov de mig i den kolde Jord
— hu ha, kolde Jord,
men jeg havde i Kisten min Flaske til Trøster —
— og Tak for den!
Saa gik jeg til St. Peder og bad ham lukke op,
han langed til min Lærke og lugted til dens Prop —
Gud signe Dig, du ædelige Brændevin!

St. Peder gjorde saa bred en Mund
— aa, saa bred en Mund:
og han gik til Gudfader og bad ham at smage
— naa. Tak for mig!
Gudfader saa paa Flasken og mumled for sig hen,
han lugted og han smagte: Dig kender jeg igen —
Du Livsens Vand, du ædelige Brændevin!

Jeg glemte dig i den gode Tid
— aa, den gode Tid:
der var Fred uden Krig, der var Tro uden Præst
— der var Fest paa Jord!
men nu er det fortvivlet, saa Alt er blevet sløjt
ved alle disse Bønner og hellig The og Pøjt.
— Gud signe Dig, du ædelige Brændevin.

Og rundt omkring stod de Engle smaa
— hi hi, Engle smaa:
og de frøs uden Skjorte og sang, saa det knagede:
— Halleluja!
Saa fik de Lov at smage — da lød det himmelvidt:
Gud Fader lad os hente al Jordens Akvavit
— Det Livsens Vand, det ædelige Brændevin!

Saa fo'r de Engle til Jorden ned
— hui, til Jorden ned,

Men hvert Værtshus var lukket og Hoffet med
Præsterne
stod Vagt derved;
det nytted ej, at Englene viste deres Kort,
man kendte dem slet ikke, man jog med Skam dem
bort
— for det er Djævlene, som drikker Brændevin!

O GALGETRÆ, O GALGETRÆ

Ved Bakkens Hæld jeg lægger mig
for Vind og Slud i Læ;
mod Aftenrøden strækker sig
et tørt og bladløst Træ;
jeg ser derop fra Grøftens Kant – –
hvor Himlens Graad i Leret randt,
af muggent Løv der lugter:
o Galgetræ, o Galgetræ, Du lille, strunke Galgetræ,
hvor bær' Du stolte Frugter!

Jeg stemmer Næven under Kind,
min Albu dybt i Muld –
et Storm-Kast, som om Bygens Vind
rev Bakkens Træ omkuld;
nej støt og sikkert Træet staar,
mens Stormen blindt med Svøben slaar
og Vovens Bagdel tugter:

o Galgetræ, o Galgetræ, Du stolte, stolte Galgetræ,
        Du vokser og bær' Frugter!

Da syn's jeg, mangen Hædersmand,
        som har til Højhed trængt,
mod Horisontens røde Rand
        paa Træets Knag er hængt;
ej ej dog! hvilket lifligt Syn,
mens lattermildt de lave Lyn
        langs Fjordens Rand sig bugter:
o Galgetræ, o Galgetræ, Du evig-glade Galgetræ,
        hvor bær' du m o d n e Frugter!

GIGE-SANGE

FJÆLD-STIGNING

Ouverture.

Hør paa min Sang, Enhver som har huset i Hjertet
Trang til at ville.
Tvivl om at kunne,
Haab om at naa dog sit Maal.

Se, Solen drager ad Fjældsiden op
og kløver Skyernes Bølger.
Sagnet fortæller: Paa Bjærgets Top
Kærligheds Tempel sig dølger.

Jeg spurgte mit Hjærtes stormende Blod;
saa maalte jeg Fjældets Side.
Jeg jubled: om nu jeg paa Tinden stod
og turde paa Sagnet lide! —

Forgæves! I Tiden, som legende svandt,
spredtes min Styrke for Vinden;

med tyngende Tvivl jeg Vingerne bandt,
som skulde mig løfte til Tinden.

Hvad tyngende Tvivl? Du knejsende Fjæld,
du styrker jo netop den Svage;
jeg drikker af Ætherens evige Væld
paa Toppen min Ungdom tilbage!

Saa steg jeg. Det gik som en Gemse, i Sæt; —
for iltert, det maatte jeg sande.
Det vared ej længe, saa segned jeg træt
og tørred min glødende Pande.

Den Vind, som vifter fra Bjærget ned,
den ægger for hidsende Modet;
den gjorde mig gal, den gjorde mig hed,
den blev mig en Braad i Blodet. —

Men da jeg mit Øje paany opslog,
da vinked den straalende Tinde
saa fjærn og saa rolig. Og Vejen jeg drog
med Vinket i Hjærtet inde.

Notturno.

Gennem Bjærgskoven frem, i den rugende Nat,
hvor mit Selv, for sig selv bliver bange. —

—

Kan jeg ængstes [illegible]
af et Vindsus, som vækker [illegible]
Ak, Minderne er det, som [illegible]
Det er dem, som vi [illegible]

Hvad vinker mig frem [illegible]
hvor jeg frygter mig [illegible]
paa den selvsamme [illegible]
i et bedende Blik — [illegible]
ved en knitrende Ild i en hyggelig [illegible]
Ak, Minderne er det, som fanger,
det er dem, som vi Vandrere [illegible]

Her er stænget for Vejen, et Fletværk af Nat;
i en Urskov jeg vandrer iblinde;
men nu glimter det gennem den begsorte Nat,
det er Bavnen fra Toppen, som melder mig, at
der er Sti gennem Vildnisset banet —
saa bort da hvert fangende Minde!

Marcia solenne.

Natten forsvinder og Skyggerne viger,
Vindene vaagne, Dagen er nær;
op gennem Taagen jeg søgende stiger,
ser mig omkring: er Maalet da her?

Ængstlig ved Lykken, stum ved min Sejer,
sænket i Andagt for Templet jeg staar.

Andagt — men ikke for stirrende Billeder,
malte paa Kalkvæg, virket i Dug,
ej for en Drøm gennem farvede Ruders
Skær, men for Kræfternes lysvaagne Brug.
Dagen og Livet
Tag imod Løftet:
Her vil jeg blive, paa Bjærgtoppen her,
klar paa mig selv i en renere Luft,
højt over Jorden, det Evige nær!

Finale.

Og min knælende Andagt var endt, og jeg gik
fra det dæmrende Tempel, ud til det rige
Syn af den mægtige Sol,
som opsteg fra Havet.

Med den mægtige Stjærne blev Verden som tændt
af vidunderligt Lys, og til Virken det kaldte.
Bjærget laa klart for mit Blik;
Gryet var endt.

Kom da, du kaldende Stemme fra Livet,
Virksomheds Budskab, lær mig din Lov!

Haanden paa Værket! Jeg hegner om Templets
Forgaard en skyggende Skov.

Morgnen er kølig, da glider mit Arbejd
let, men den brændende Middag skal ikke
se mig — det lover jeg — modløs at sænke
Haanden med mattede Blikke.

Kærlighed styrker mit Værk. Naar saa Dagen
hælder, da ser jeg i Solglandsen Bjærget
fyldes af Mænd og af Kvinder, som drog den
Vej, jeg har banet mig selv.

Da vil en Kærlighedshymne for Livet
rulle sin bølgende Torden om Fjældet,
stige med Tusinders Samklang og slaa med
Jubel mod Himmelens Hvælv.

NU SKULDE VI BRUGE STYRKEN —

Nu skulde vi bruge Styrken,
som for tredve Aar siden
af Forsmædelsens Jærn-Aag
smedded Staalet til Striden;
nu skulde vi mønstre Garden,
som kampbegejstret mødte
og med Roser slynget om Panden
ad tornede Stier blødte.

Ak, vi som nu er mærket
hver paa sin Vis af Striden,
hvor var vi velsignet unge —
og hvor er det længe siden!
End følger vort brændende Øje
Ideernes stormende Faner,
men Garden er blevet en Freds-Vagt
af hædrede Veteraner.

Og langs [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
  hvor Tonnen [illegible] [illegible] [illegible],
  hvor Ungdommens [illegible] [illegible],
    og Vaabnene [illegible] [illegible] [illegible] —
der tælles en Række [illegible],
  hver Tue saa [illegible] [illegible] [illegible]
  Gravhøje, om hvis [illegible]
    der blev saa [illegible] [illegible].

Højtidelige Stilhed —
  som paa et Ekko venter;
  en Taushed, fra hvis Alvor
    vi Mod til Livet henter!
At Ungdommen evig bløder
  for Frihedens sejrende Tanke,
  det holder os Veteraner
    i Ryggen ubøjelig ranke.

Ved Kvælden falder Baalet
  mod Nattens Komme sammen,
  men i hver Gnist, der gløder
    den Sjæl, som avled Flammen:
spørg ej efter vore Smærter
  i Skuldre eller Lænder,
  men se os ind i Øjet,
    og se, hvor dybt det brænder!

Trods Smærter vil vi haabe,
trods Svaghed ville vi sejre,
om end først fjærne Slægt-Led
den store Fred vil fejre.
O, lad os bruge den Styrke,
vi vandt os for tredve Aar siden,
til at stole paa den Ungdom,
som nu bliver Garde i Striden!

VISION

Blandt Venners Flok til højbords sat
en kærte-klar Sylvesternat
— hvor klang Krystalpokalen! —
jeg rejste mig saa lys i Sind,
ret i min Ryg, rød om min Kind,
og gennem Kærtehavets Skin
saa' jeg mig rundt i Salen.

Det flimred over Gildesbord
og der faldt overgivne Ord
— hvor lød de ungdomsfriske!
hvor svulmed denne Latterso
med Indfalds-Blink, som under Ø
en Stime viltre Fiske.

„Vær hilset!" raabtes der, „Du Nat,
som krammer ud din Rigdoms Skat

- ihvor den saa er funden —
som øser op og slænger hen
i Grams til Festens Spillemænd
den sidste Hvid paa Bunden.

Vær hilset, Nat i Kroningsdragt!
som kaared til din Hirdmands-Vagt
os frie frelse Svende:
Vær hilset, Drot, med et Hurra,
med Livets Raab: „vive le roi“
til dine Dages Ende! — —

Og Raabet klang; Pokaler fo'r
ivejret rundt om Gildesbord —
saa blev der tyst i Salen;
en Kvinde, klædt i mørke Flor,
skred dronning-værdig, rank og stor
ad Døren ind fra Svalen.

Den aabne brede Svalegang
og Salen blev med Et saa trang,
lavt syntes der til Lofte;
og hver en Svend i Hirden stod
som mangled Mæle han og Mod
og famled paa sin Kofte.

Hun vinked ad mig — og jeg skred
langs Bordets tavse Rækker hen,
hvor Glæden var forstummet;
jeg fulgte hende modstandsløs,
halvt i en Gru, halvt i [illegible]
derud — i Himmelrummet.

Omkring os Mulmets dybe Nat
af hvert et Stjerne-Blink forladt,
som kan saa dag-mildt skinne;
saa traadte hun mig ganske nær
og i et dæmpet Fosforskær
stod rank den blege Kvinde.

Hvem — hvisked jeg — hvem er [illegible]
og skal mit Hjærte briste nu,
som brast al Livets Glæde?
her er saa mørkt, hist var saa lyst,
her er saa afgrundstomt og tyst,
som Døden var tilstede!

Hvad kan Du give mig igen,
som Gengæld for hver svoren Ven,
der venter mig i Salen?
Har Du mon Vin at byde paa,
som den, vor gæve Gildes Skraa
lovhjemled med Pokalen?

Du er en Dronning, skøn og stor,
men klædt i mørke Sørge-Flor,
med Alvor i dit Øje!
for ham, hin Drot i Kroningsdragt,
hans Rigdom, Sundhed, Mod og Magt,
jeg ene Knæ vil bøje!

Hun kyssed kun til Svar min Mund.
Da blev der fra den samme Stund
en Vemod i mit Indre.
Hun svandt — men i et Fosforskær
fornam jeg end, som ganske nær,
to Øjne mod mig tindre.

Og det var en Sylvesternat —
jeg kom tilbage, jeg blev sat
til højbords dér i Salen;
da drøned Vennernes Hurra;
naa stem kun i: „vive le roi"!
jeg hvisked: „vive la reine!" — og ... ja
saa tømte jeg Pokalen.

COSA RARA, COSA SOVENTE

Campanilen ringer;
det er Vespertid.
Gondolierer! bringer
Barken mig herhid!
Ikke en Gondol med lukt Kaleske;
fy for Fanden! ej en Ligvogn vil jeg,
jeg vil ikke gemmes i en Æske
som et Lig — jeg vil just leve, vil jeg.

Pietro, Beppo! ro mig til den Skønne …!
Hendes Navn? — Jeg véd ej Navnet, Gutter.
Hendes Farver de er lysegrønne,
Tjenerne er brune som Cerutter.
Hendes Øjne? — sorte, ja naturlig-
vis; hvor kan man tænke andet!
Hendes Hjærte? — bundløst, ja figurlig-
talt; det er som Riva-Vandet.

Se, dér kommer hun,
just i samme Stund,
i en Barke. Saa ro til for Pokker!
Se, Gondoler flokker
sig om Baaden, trænger
frem fra alle Kanter.
Det er Aspiranter;
men det gaar ej længer.
End hun selv, den Smukke vil.
Hun har sagt mig til;
jeg er mødt — Va bene!
Hun og jeg skal snarlig blive ene.

Ser I Farven dér!
Dette grønne Skær,
som fra Tæppet flyder ned i Vandet.
Sé, nej Beppo, sé;
o, hvor kan man andet
end af Hjærtet lé.
Hist Lakajerne,
som Cerutter staar de;
ha, sé Hajerne,
Cicisbé-Kohorten
jaget flux paa Porten;
sprængt, fordrevet, fra hverandre gaar de.
Nu er Vejen fri,
Ecco! her er vi!

COSA RARA. [illegible]

Campanilen ringer:
det er Vespertid.
Gondolierer! bringer
Barken mig hertid!
Ikke en Gondol med lukt Kalesse,
fy for Fanden! ej en Ligvogn vil jeg,
jeg vil ikke gemmes i en Æske
som et Lig — jeg vil just leve, vil jeg

Pietro, Beppo! ro mig til den Skønne [illegible]!
Hendes Navn? — Jeg véd ej Navnet, Gutter.
Hendes Farver de er lysegrønne.
Tjenerne er brune som Cerutter.
Hendes Øjne? — sorte, ja naturlig-
vis; hvor kan man tænke andet!
Hendes Hjærte? — bundløst, ja figurlig-
talt; det er som Riva-Vandet.

SOMMER-DRØMME

Jeg drømmer mig en Sommerkvæld
tilbage
til Landet, hvis smaa Kildevæld
er svage,
det Land, hvor ingen Fjælde staar
ur-trodsigt gennem tusind Aar,
men hvor en Munk i Enge gaar
de lange Sommerdage.

Hvad synger han, den Munk saa graa,
for Sange?
han kan dem alle, korte, smaa
og lange;
han nynner, gør han, fin og klog,
imens han sætter Orm paa Krog —
han nynner i mit eget Sprog
de blide danske Sange.

Han sidder dér den Sommerkvæld
og fisker,
mens Siv som Sus af Kildevæld
smaahvisker;
og mens han grunder sindigt paa,
hvad Fisk han skal paa Krogen faa,
hans Nynnen ved den blanke Aa
en Ungdoms-Drøm opfrisker.

Dér gaar jeg selv ved samme Aa
og langer
mod Iris ud — saa gul og blaa
den pranger ...
jeg nynner med i samme Sprog,
og Munken smiler, fin og klog,
thi se — han paa sin Medekrog
mit danske Hjærte fanger.

MINDERUNER

VILHELM TOPSØE

Døden har vist sig herude med sit Smil
— det frygteligt alvorlige, det tomme —;
dèr staar han end med Buen og sigter med sin Pil,
og den, som lægger Hovedet paa Puden til Hvil,
han véd ej, hvad der næste Dag kan komme.

De flygter, hui! som Harer til Byen, hvad de kan,
— som om man vel fra Døden kunde rende —;
jeg frygter ikke Døden, jeg elsker denne Strand,
og her min Krans og Hilsen jeg sender til den Mand,
som Skæbnen lod mig mod det Sidste kende.

Ja — vi var aabne Fjender; og naar han Klingen drog
mod os, saa var hans Hug og Stød helt haarde;
paa Vennerne han aldrig med Silkehandsker tog,

men jeg tog fat paa hans Hjerte: det var en Dag, han slog
med Vennehaand af Haanden mig min Kaarde.

Det var en Dag, da Naaders og Raaders Dom var sagt
imod en Mand, saa Vinden fast stod imod ham:
da blev et Vink om Dommen til Vilhelm Topsøe bragt,
da lærte jeg hans Højsind at kende, som hans Magt: —
fra den Dag bar jeg aldrig Vaaben mod ham.

Hvad ingen anden magted, hvad ellers ingen gad
af Herrerne i Aandens høje Sfære,
det gjorde han, skønt højt han tilbest som Fjende sad,
det gjorde han, fordi han den fælles Gud tilbad,
der vaager over Digtekunstens Ære.

Jeg synes, Døden vælger blinde sine Maal
— der var vel dem, den heller burde fælde —:
den skyder ned de Viljer, der hærdet blev til Staal,
og sparer dem, der lever af Løjer og af Skraal,
og dem, der kun kan dø af Mug og Ælde.

VILHELM WIEHE

De siger: Vilhelm Wiehe nu er død! —
nej, han er død for længe siden, Venner.
Endnu det Smærtens Syn i Hjærtet brænder,
da sidste Gang vor Hilsen vi ham bød;
han saa' os ej, han kendte kun vor Stemme,
hans egen var saa brudt som Høstens Sang,
der ej har nogen Steder mere hjemme,
der vil sig hævde, vil med Vold og Tvang
udtale Vaarens rige Væld af Toner —
　　Og raller som en Fugl i Skovens Doner.

Saa greb vi tavse Svende til vort Krus
og bød ham Drik fra Lethegudens Lager:
da skjalv han som et Ax paa Stormens Ager,
og atter stod han rank som Borgens Hus;
han var en Herremand, han ejed Stalde
med Vingeheste, som for Porten sprang.

Hej! hører I min Ridesvøbe knalde!
til Hest! i Sadlen over Mark og Vang!
Og rutsh! han fo'r — for h a m var det Logiken —
dybt ind i Skoven, ind i Romantiken.

Og dèr i Skovens sommergrønne Hvælv,
hvor Droslen ler, og Nattergalen sukker,
hvor Duen kurrer, og hvor Spætten hugger:
dèr kendte Herremanden først sig selv;
og i de høje, skyggefulde Sale
han lod sin Stemmes underfulde Malm
snart slaa med Klang mod Loft og snart neddale,
mens Hesten traadte lydløst som paa Halm.
Dèr sang han, som han aldrig skulde tie —
dèr var han Idealets Vilhelm Wiehe.

En fyrig, ridderlig og barnlig Svend
fra Riddertidens halvt-moderne Dage;
lidt blød var Smilekløften i hans Hage,
hans Vilje vuggende, men fast hans Lænd;
men Liv og Kunst var ham en sorgløs Leg;
derfor stod han tilsidst saa trist alene,
derfor blev Kinden altfor hurtig bleg;
dog, ét skal siges ham: han havde G a v e n,
Gudernes Gunst — den gik med ham i Graven.

De siger: Vilhelm Wiehe nu er død! —
vist ej; man dør saa let ej nu omstunder.
og ganger Scenens Sol end hurtigt under.
saa lyser dog dens Nedgang længe rød:
der bliver i taknemmelige Sjæle
tilbage med Erindrings Aftensuk.
en Stemning. hvori mangt et Savn vil dvæle
med mangen Læbes Ord: hvor var han smuk!
Til Skønhed trænger vi dog alle Tider —
hvad for Slags Pegasus saa Tiden rider.

ETATSRAAD FREDERIK HEGEL

Træd varsomt
igennem de rige Stuer:
derinde ligger en Mand,
som har arbejdet meget,
udrettet meget,
opnaaet meget—
han sover.

Han har lukket sine Øjne
i Kredsen af sine Kæreste;
han tager sig det Blund,
som han tidt har trængt til,
men sjeldent undte sig.
Træd kun nærmere,
Du som holdt af ham
og som ikke nænner at forstyrre ham!
Derinde ligger en nidkær Arbejder,

en trofast Ven,
en god Mand —
han er død!

Det er naar Vinter
imod Aarets Slut
den udmarvende Vind
ringer med [illegible] [illegible] [illegible] Vindu
den længst mørke Nat
og ved Morgen lærer [illegible]
om Sygdom og Trang og Fattigdom og Død!
Han, den unge Mand, der
som selv forfrosset var blevet
som ej kunde undvære Kærligheden
og som selv gav af sit Hjærte,
han var begyndt at frygte
for denne onde Tid!

Men vi, som nu snart vil bære ham bort
paa Rejsen imod en evig Sommer,
vi, som ogsaa frygter denne Tid,
og som til Halvten har forskyldt den selv
vi, som har lært at isne hinanden
med den bidende Vinds Blik,
vi, som lever i en fortsat Vinter,
fordi vort Hjærte ikke vil tø
og lade grønne Spirer

smile imod Solen:
vi ville staa beskæmmet
for denne gamle, trætte Arbejder,
der sendte vore Bøger ud i Verden,
altid i Bekymring for,
at de skulde stifte Krig og Ufred,
men selv elskede at sidde hjemme,
flittig, ubemærket,
og stifte Fred og gøre Godt! —

Kan hændes det er gaaet Mange,
som det gik mig:
Jeg kom hjem til Børnene
i den triste Skumring;
de sad ved deres Legetøj,
og jeg fortalte dem:
Gamle Hegel er død!
Da listede de sig, en efter en,
stille bort fra deres Leg,
og de hviskede dæmpet: Ak, er han død!
Han var saadan en god Mand!

Gamle Ven! Raadgiver og Ven for Mangfoldige —
halvvejs en Fader for mig:
Kan Du ønske Dig en bedre Mindetavle
end Børnenes Ord!

VIGGO DREWSEN

Og vi skulde gaaet — saa tænkte jeg. Ven.
her i de løvfældte Skove
og gransket Filosofiens Spor
ved den evig grublende Vove!

Du prøvede Ven. du rolige Mand.
mildt dømmende, hjertebrede Kæmpe
ser jeg nu for mig din Riddergestalt.
min Taare jeg kan ikke dæmpe.

Dér! — det er Graaden. som skæmmer en Mand:
Du ynded jo aldrig en „Scene".
men Øjet. som smiled ad sligt. det er slukt —
jeg gaar her ved Stranden alene!

De løv-fældte Skove gav fattig Blomst.
den Krans vil jeg ikke Dig binde,

men her er min Sang til Bølgens Akkord
og Suset af Kattegats Vinde.

Hør! — Det er Skvulpet fra Hornbæks Strand
og Suset fra Ellekilde;
ej sandt, de Toner, dem kender Du grant,
saa hjemligt rørende milde?

Og se, Du stærke, Du rolige Mand,
Du prøvede, herdbrede Kæmpe:
der staar Du — og holder for Øjet Din Haand,
Din Taare Du kan ikke dæmpe!

O Ven, hvad er vel vor Filosofi?
hvor kan vel vor Viden forklare,
at dem, vi elsker, dem skilles vi fra,
for ene og vide at fare?

Dog, tys! ... Du nikker, med Finger for Mund,
til din yngre, urolige Fælle,
som vidste du nu langt mer' end jeg,
men turde det ikke fortælle.

Og bort mod en Baggrund af Taager dulgt,
over Havets storladne Scene,
skrider din høje Riddergestalt —
jeg staar her paa Stranden alene.

JOHANNE LOUISE HEIBERG

Nu drages med Sort det lyse Hus,
  Remisen for Thespis' Kærre;
  nu dækkes med Hæder, nu sænkes i Fred
  Johanne Louise Heiberg ned
    jævne sin myndige Herre.

Og Telegrammer og Blomster og Vers
  vil smykke de sirlige Stuer,
  hvor Husets Værtinde ved mangen Fest
  var selv den livligst ydende Gæst,
    Fruen for alle Fruer.

End ser vi den stadselig ranke Vækst,
  som aldrig svajed for Vinden,
  et „Vil", som altid aarvaagent var —
  og det asiatiske Øjepar,
    som stred med Etatsraadinden.

Hun sad mod Scenens [illegible]
en sejrsomvunden [illegible]
og smilte tilbage [illegible]
Virak, Triumfer og [illegible]
og lænted [illegible]

Og dette skal siges [illegible]
nu slynges [illegible]
Fru Heiberg havde [illegible]
en Vidde i Sind [illegible]
— [illegible]

Og dette er Sandt [illegible]
som gæstede [illegible]
et Ord, som [illegible]
en egen [illegible]
af Ernst [illegible]

Ret aldrig [illegible]
naar spidsere [illegible]
naar Fantasien [illegible]
naar Artighed [illegible]
og Sinnet [illegible]

„Nej, Kunsten begynder i Dyrehavs-Bod,
blandt Gøglere findes dens Moder;
den fødes til Liv i en Kælderhals,
drejer sig i en Sagtevals
efter de sirligste Noder!

„Og stiger den, tryg paa sin egen Natur,
og række den svimlende Tinde:
den glemmer, trods Virak og Gaver, ej
sin Mo'r, som rørte den første Dejg
i Vaffelbutiken derinde!“ ...

Saa taled hun, „Musers og Gratiers Pryd“,
som havde af Guldskaalen drukket
og kendt, hvad Malurt paa Bunden laa:
det var, som ud i det Fjærne hun saa —
og vendte sig bort — og sukked.

Nu drages med Sort det lyse Hus,
Remisen for Thespis' Kærre;
og dækt af Hæder, og sænked i Fred
lægger den rige Natur sig ned
jævne sin henfarne Herre.

Og Telegrammer og Blomster [illegible]
smykker de gode Stuer.
Hun rakte os Haanden [illegible]
vi rækker hen Krans [illegible]
til Fruen for [illegible]

C. BERG

Novembermulmet spændte ud
sin Skærm, saa klam, saa tung, saa graa,
— og Brystet stønned — Herregud,
skal da hvert Haab om Lys forgaa?
Skal intet staa med fast Kontur,
skal Træ og Busk og Hegn og Mur
hensvømme i et Valle-Hav,
hvor Aaret grov sin Grav.

Nej — lad saa Skærmen sænke sig
ned over ham, som stout og bred
saa daarligt mægted tænke sig,
at alt gik ned og stedse ned:
Den sidste store Bondekraft,
som dette Bondeland har haft,
om Klokken ringer nok saa dump,
dør ikke i en Sump.

Et Enhedsmærke var den Mand,
hvem ingen Taager gjorde graa,
som ej November var istand
med sine Livs-Tvivl ned at slaa;
han var et Fjæld, en fast Kontur —
kun Døden nedbrød denne Mur,
men Bruset fra et Junihav
ombølger Kæmpens Grav.

Og vifter det en Solskinsdag,
med friske Briser over Vang,
og smælder højt de Hundred Flag
til glade Stemmers Frihedssang:
Saa staar han for os bred og stor,
den Mand, der synger for i Kor,
den Mand, i hvem en Sanger bor,
som selv paa Teksten tror.

Faa fik sagt fra en Lærestol
om Kunsten saa vægtige Ord —
Færre har leget med lettere Vid
for Venner om jublende Bord:
et Tænker-Hoved med skarp Profil
paa den herligste Mandsgestalt —
Blikket var dybt, og i Talens Strøm
et Havbrus af attisk Salt!

Skønhedsbegejstret Du saa med dit Smil
paa al denne Hurlumhej —
som vedkom Stilling og Fad og Brød,
aldrig i Verden Dig,
en fredsæl Mand, men en Fægter god,
naar Du mente, der maatte ta'es fat;
en lydhør Hjælper i Venne-Nød,
tunghør mod Skvalder og Pjat.

Saa kom de Sorger, de banker paa
den fastest lukkede Dør —
Du maatte vel ogsaa op fra din Stol,
at give de Gæster Gehør;
men mandig stred Du endda din Strid,
tro mod dit Ideal
dit Ler kunde brydes, din Aand stod støt
blandt Guder i Marmorets Sal.

CARL ROHL SMITH

Til hans Hustru.

Maskinen slog sine rolige Slag —
  saa støt og saa stille det lød;
og Himlen spejled sit tindrende Tag
  i Havdybets vigende Skød;
og Skibs-Passagererne spillede Kort,
mens Dagen i blaanende Hvile henflød —
  saa lagde jeg stille Avisen bort:

dér stod, at min Ven var død!

Og Dagen blegned, og Solen gik ned,
  og Himlen blev tung og graa,
og ud over Havet mit Øje gled,
  og sortnende Vover jeg saa';

Nu hvirvler snart Høsten de Blade i Dans,
som pryded en Stridskæmpe god.
Lad Andre berømme, hvad Kæmpen har skabt:
Til h a m staar hans Landsmænd i Gæld —
jeg véd, hvad hans Hustru i Helten har tabt:
Veninde! mit Haandtryk — Farvel!

SOPHUS SCHANDORPH

Højt i din Himmel, o, Fader Evan,
hvor Dagen er stedet til Ro,
og Solnedgangs-Skæret har Druernes Glød —
dèr ligger en smuk liden Kro.

Dèr finder man intet elektrisk Blus
og ej Telefon eller sligt:
tolv Tællepraase, som aldrig gaar ud,
gør deres lysende Pligt.

Og Døren gaar op, og Døren gaar i:
hvad Gæsterne ønsker, bli'r bragt
af smaa Kellnerinder som Englebørn
i deres mest himmelske Dragt.

For Bordenden sidder, med fint-spidset Mund
og Kinden lidt hektisk rød,

Bellman — med Kniplingsmanchetter paa
og en langhalset Luth i sit Skød.

Og næst ham, med tindrende Øjne blaa,
Johannes Ewald har Plads;
saa følger Knud Lyhne og Aarestrup — ja,
selvfølgelig hver med sit Glas!

Forresten ej Forskel i Rang eller Stand:
her drikker i ophøjet Ro
Carl Bagger og Wessel, og Mantzius med,
og Lars Mathiesen — for To!

Da triner den smaa Kellnerinde frem,
med Smilehul i sin Kind,
og melder, at Sophus Schandorph er død —
da raabes der lydt: Lad ham ind!

Alle har rejst sig, med fremstrakt Glas,
— iøvrigt i ophøjet Ro —
og Mantzius fører sin gamle Ven
ind i den himmelske Kro. — —

Javist har han Ret til at bænkes dér,
hvor Aarestrup viser ham Plads,
og Bellman hilser med Slag paa sin Luth
og dypper i Bollen sit Glas.

Med Vinløv din skaldede Isse [illegible]
og „Bellman" skal tone [illegible]
den Tone, Du elsked og [illegible]
min vin-glade, sang-[illegible]

Vi red jo tilsammen [illegible]
og Pegasus traved [illegible]
og Folk fik i Næserne [illegible]
da nøs de og [illegible]

Det Ord har de brølet [illegible]
ud af deres Vids [illegible]
men ej fik de [illegible]
Du lo, og ble[illegible]

Nu vel, denne Latter [illegible]
hav Tak for den [illegible]
den skabte Dig [illegible]
én Fjende [illegible]

Thi det, som skal [illegible]
og skænke ham [illegible]
er ikke blot [illegible]
men Fjender [illegible]

TIL MIN MOR

Fjærnt over glimrende Skyer,
som svinder lig Æren og levner ej Spor,
fjærnt over Higen og Attraa og Ønsker —
  dér har jeg en Grav, og der har jeg en Mo'r.

Langt borte mod Aftenes svindende Røde
dér suser, naar Dagen til Hvile blir bragt,
lig tonende Skygger i Bølger saa bløde
to ranke Cypresser paa vemodig Vagt:
en blødende Himmel, saa fattigmands-lav,
et Fyrste-Slot over de sejrende Døde —
langt borte mod Aftenens svindende Røde
  dér hviler min Mo'r, hvor de grov hendes Grav.

Fjærnt over Træthed og Mismod,
som stiger lig Skygger af Skumringens Spor,
fjærnt over Legems-Lyst, Sundhed og Stridsmod,
  dér har jeg en Grav, og dér hviler min Mor.

Jeg gaar ej didhen, naar min Arm er som Staal,
naar Panseret dækker mit vox-bløde Bryst,
naar Jubelen kvæler hvert Suk i min Røst:
jeg elsker den svangre, den fødende Jord —
  jeg glemmer den Grav, hvor de gemte min Mo'r.

Men spirer der Harm, hvor man saaed mig Had,
og drysser der Orme af Laurernes Blad, —
o Mo'r, Du som Menneske-Skæbnen mig gav,
  jeg beder i Ydmygheds Stund ved din Grav!

Da er der en Verden af Længsler og Minder,
som binder mig ømt til den bedste blandt Kvinder:
da føler jeg alt, hvad min Sjæl fik i Eje,
som samlet og helt fra de spredende Veje,
som Laan fra et Liv, der mig Livs-Lykken gav —
  da strømmer der Taarer, o Mo'r, paa din Grav.

Fjærnt over Alting, som svinder,
Alt, som gør lille, og Alt, som gør stor,
fjærnt over Dagen og Lyset og Døden
  jeg ejer en Grav, og dér lever min Mo'r!

